

la dècada de 1940, tenia vaques i criava cavalls per llaurar amb l'ajuda de mossos, com en Ramon Valls, o de masovers com la família Pou. L'any 1950, Jaume Pou i Concepció Padrós, masovers de can Vidal a Lliçà de Vall, van arribar a can Granada, atrets per l'extensió de la finca i per les converses amb en Pere Bau de can Tabaquet. Els fills d'aquest matrimoni que van viure a can Granada foren Serafina, Pilar, Maria –la Maria de ca la Lola–, Pietat, Francesc, Josep i Montserrat. L'any 1955 es van instal·lar de masovers a can Sastre de Montmeló, on hi va néixer el seu últim fill, Pere.

De mica en mica, els deutes de la minvada família Lluch van créixer, fins arribar a un camí sense retorn. La primavera de 1954, la Pepa de can Granada maldava per aconseguir suficients diners, i sabia que l'única manera era a través d'una venda. Així que cantava les virtuts de la finca als possibles compradors. Explicava que can Granada tenia de tot: a la tardor, maduixes; a l'hivern, un bon soletl; a la primavera, espàrrecs; i a l'estiu... la marinada.

Finalment, l'abril de 1954, la Josefa Pubill i el seu fill Jaume Lluch es van vendre l'heretat per 200.000 pessetes a uns senyors de Barcelona. Conten que en l'acte de la venda, també hi era una parella de creditors dels Lluch, disposats a cobrar els seus deutes aquell mateix dia. La Pepa i en Jaume van marxar del poble per anar a viure a Granollers. Ell no es va casar i no va tenir descendència. D'aquesta manera, la nissaga dels Lluch, descendent dels Vallsgranada, es va extingir.

Els Tarragona-Coromina

L'any 1954 el matrimoni format per Eduard Tarragona i Josefina Coromina va comprar el mas Granada. Segons explicava ell mateix a l'anuari publicat el 1968, ho van fer perquè els seus fills contrastessin la vida de ciutat amb la del camp i perquè "em convenia tenir una masia en un lloc proper a Barcelona on em retrobés del tràfec diari, i fou precisament a Santa Eulàlia on ho vaig trobar. La

Detall de la casa.

seva gent i els seus paratges van fer que m'afinqués aquí".

Quan la senyora Coromina va descobrir can Granada, es va enamorar de les vistes que s'albiraven des de la finca, del seu immens camp sense cap bancal, del seu bosc i dels corriols que el travessaven... Tot això, i les ganes de vendre de la Pepa, van facilitar la transacció, que es va fer amb part del dot de la mateixa Josefina Coromina, la nova mestressa de la casa.

Aquest matrimoni formava part de la burgesia barcelonina de l'època, tot i que ella era natural del Pla de l'Estany i ell de Balaguer. Advocat, home de negocis i més tard procurador a les Corts franquistes, Eduard Tarragona feia de pagès a can Granada per diversió. L'any 1974 deia: "sóc el típic que fa malbé l'agricultura, no tinc el deure de viure'n".

Vedells d'engreix, pollets, ànecs, truges i garrins... Durant aquells anys, es va criar tota mena de bestiar. La cria d'ànecs va ser